

**Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος σκέτους.**

Φ. — Εὐλογημένα τάρματα, ποὺ πολεμοῦν ἐκεί,
μουτζώνοντας τὴν Φράγκικη φασουλιτικῆ.
Π. — Εὐλογημένα τάρματα — ποῦσαι, καὶ μὴν Μπρῦσσα; —
ποὺ ρίχνουν Φράγκικα χαρτὰ ἐπὶ σκοποῦσόν τὴν κοῦρα.
Εὐλογημένα τάρματα — Νταβίλη μου, Νταβίλη —
ποὺ κάνουν καὶ τὸν Θόδωρο τὸν πάλαιο νὰ δίλη.
Φ. — Εὐλογημένα τάρματα — Ζίρμα μου κι' Ἀλαμάνο —
ποὺ μὴτε Φράγκος σκιάζονται, μὴτε φοιτᾷ Σουλτάνο.
Δάφναις ἐπὶν Καψαλῶν ποῦλο, δάφναις ἐπὶν Μυλωνά,
ποὺ τάρματά των ἔβροντησαν ἐπὶ ἀπάτητα βουνά.
Ρίγνα ἤψηλά ἐπὶν Ὀλυμπο τὴν θλιθερ ματιά μου,
τὰ βροντερὰ τουφεκία των βουζούν μὲς ἐπὶ αὐτιά μου,
γροικὸ παρήγορη φωνὴ τοῦ σκαλωμένου κόσμου,
βογγούν καὶ τρίζουν ἔλατα καὶ πλαταγιῶν κουφάλαις,
καὶ λιοντόκαρδα κορμὰ λαμποκοποῦν ἐμπρὸς μου
μὲ τάσημινά τὰ πισλιά, τῆς ἀσημίνισαι πάλαις.
Σταυρακετοὶ γοργόφτεροι σταυρακετοὺς κутτοῦν
κι' ἔτσι τοὺς χαριτετοῦν.

«Πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνοι,
κι' ἴσκιος κλίφτη μὲν ἡμέρα
δὲν ἐπέρασ' ἰδῶ πέρα,
ποὺ χορτάρι δὲν φυτρώνει.

«Διάσθηκαν πολλοὶ χαιμῶνες,
διάσθηκαν καὶ καλοκαίρια,
καὶ οἱ τοῦταίς τῆς κοτρώνας
δὲν ἐβλίπαμε λημίρια.

«Πλάτανοι ἄσπισαν γέροισι
καὶ ἑσὰ σάπηα των κλωνάρια
δὲν ἐκρίμασ' ἕνα χέρι
τάρματά του τὰ καθάρια.

«Κι' ἔτρεχε σὰν ἀπὸ βρούσι
τόσο γάργαρα νερὸ
δίχως ἕνα νὰ ὀροίσῃ
παλληκᾶρι φλογερό.

«Κι' ἰδῶ πέρα καὶ παρίεσι
ἐπὶν εὐγὴ τῆς Πασχαλίας
δὲν ἐξῆπνησε τουφεκί
τὸν ἀντίλαλο σπηλιάς.

«Χιονομένη καθὲ ράχη
πρόσμενε νὰ τὴν πατήσουν
σὰν καὶ πρῶτα Τουρκομάχοι,
ποὺ ραγιάδες θ' ἀναστήσουν.

«Τρίχουν σκλάβοι γιὰ νὰ ἔδω
ἄλλους σκλάβους ὅπου κλαίει,
πείροικες δὲν κλαιδοῦν,
μὴτε κοῦκοι δὲν τὸ λένε.

«Δὲν ἀκούεται λαλιὰ,
βουδαθῆκαν τὰ πουλιά,
δὲν ἴμιλει κανίνας λόγγος,
μὴτε δέντρο καὶ φυτὸ,
μόνο κλάμμα, μόνο βόγγος,
κι' ἕνα ψυχομαχτό.

«Μὲς ἐπὶν νίκρα, μὲς ἐπὶν πόνο,
ποὺ δὲν βγαίνει παλληκᾶρι,
ἕνας ἴσκιος τρέχει μόνον
χιονομένη κατὰβλάρη.

«Δρασκιλίει τῆς ραχούλαις,
καὶ γιὰ ἄλλο στοματὰ
νὰ ποτίσῃ ἐπὶς βρυσούλαις
τέλλογὸ του, ποὺ πιτᾷ.

«Καὶ πέρα τὴν γῆ τὴν σκλαβᾶ,
καὶ ἑσὰ γρήγορὸ τοῦ διαβᾶ
νοήθουν σὰν ἀνατριβᾶ
τὰ κάρπα τῆς σκλαβᾶ φύλλα.

«Τὶ μεγάλος κατὰβλάρης,
τὶ λιβίντης ζηλευτὸς! . . .
ὄλο νεότης, ὄλο χάρη,
ἕνας Βασιληᾶς αὐτοῦς.

«Ὅλα ἐστόνομά του μόνον,
ποὺ δὲν σβύνει μὲ τὸν χρόνο,
ζωντανεῖσιν καὶ λαλοῦν
καὶ μαζὶ τοῦ πηλαῶν.

«Καὶ παλάχη καὶ στεριαῖς
κλαιδοῦν ἐλευθεριαῖς
σὰν τὸν βλίπουν νὰ διαβαῖν
μὲ κορῶνα χιονομένη.

«Βρὶ καλῶς τὰ τὰ ξεφτέρια,
ποῦλθαν μὲ τῆς Πασχαλίας
γιὰ νὰ στήσουν λημίρια
ἐπὶς ἑκαίς μας τῆς φωλαρίας.

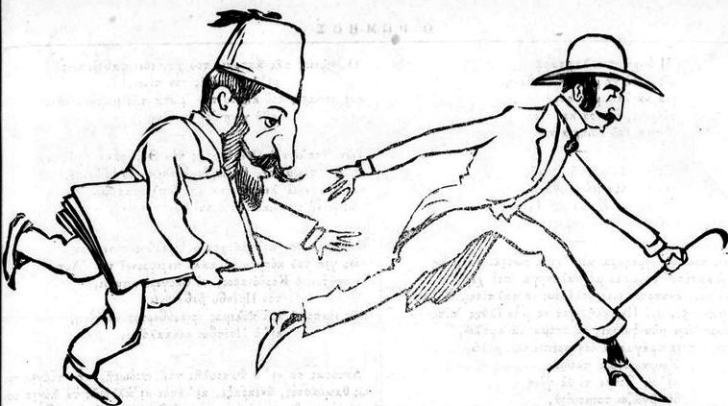
«Βρὶ καλῶς τὰ μὲ παντιέρα
μὲς ἐπὶς βράχους μας αὐτοῦς,
ποὺ θὰ κάνουν ἰδῶ πέρα
Πασχαλιά μὲ τοὺς αἰτοῦς.

Σῆνω, καὶ μὴν Περικλή, καὶ δρᾶξ τὰ τουφεκία,
φασκιλῶσαι τὰ βᾶσανα, τοῦ κόσμου τῆς σκοπούρας,
καὶ τάρματά σου φόρασε, τῆς πάλαις, τὰ κιοστέια,
κι' ἐκίνας τῆς ἀστραφτεραιῆς τῆς ἀσημοκουμπούρας.
Πᾶμε κι' ἡμεῖς νὰ ζήσουμε λίγη ζωὴ βουσία,
νὰ δειξομε τὰ στήθη μας κι' ἡμεῖς παλληκᾶρισια,
πᾶμε τὸν βόγγο τοῦ ραχιά ν' ἀκούσωμ' ἕκει πέρα,
ποὺ παίζουν τὴν φλογέρα

Νταβίληδης ἄρματωλοῖ, λιβίνταις Ἀλαμάνοι,
μαζὶ μὲ τῶσους Ἰταλοῦς καὶ μὲ τὸν Κυπριατὶ.
Σῦρε καὶ σὺ τὸ δέμα σου νὰ γίνῃ σκυλοπιταί,
νᾶχρῆς σκεπὴ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ βουνὸ Παλάτι,
νὰ τρῆς τῆς σούβλας τὸ σφακτό, νὰ τρῆς τὸ κοκορίτσι,
καὶ προφητείας νὰ μας λὲς μὲ τοῦ σφακτοῦ τὴν πλάτη.

Σῦρε καὶ σὺ μὲς ἐπὶς φωτιαῖς,
σῦρε νὰ παίξῃς μπαλωτιαῖς,
καὶ οἱ καθάριας ριμματαῖς
νὰ πλύνῃς τῆς λαβωματιαῖς.

Σῦρε νὰ πῆσαι ἐπὶ κλαρί, νὰ πῆσαι κροῖ μὲ πλώσκα,
νὰ θυμηθῆς ἄρματωσιαῖς τοῦ Ζήθρου καὶ τοῦ Τόσκα,
καὶ νὰ τὸ λὲς σιγὰ σιγὰ — Ζούρκα, καὶ μὴν Ζούρκα —
πῶς πολεμοῦμε τὴν Τουρκιά καὶ τὴν Φραγκιά τὴν Τούρκα.
Σῦρε νὰ γίνῃς Βασιληᾶς καὶ Ρίγας τοῦ βουνοῦ

γιά κορώνα νά φορής τού κλέφτη τὸ φακίλι,
 γιὰ ἀπάνω συντροφιά τὰστέρια τούρανού
 ἢ κάτω νάχης τὸν αἰτό, πού δὲν τὸν φθάνει βόλι,
 ἄκουε γιὰ κλέφταις μας παλῆους, ν' ἄκουε γιὰ Νικοτσάρα,
 γιὰ τὴν πέτρα γιὰ σκαμνί, τὰ χέρια γιὰ τσατσάρα,
 καὶ νὰ σὲ ἔρισκ' ἡ πούλιζα
 ξυπνὸ 'στὰ κεραούλια,
 νερό νὰ πίνης μὲ φλασκί
 καὶ νὰ φοικῶνης σὰν ἀσπί,
 ῥοβολῆς ἀπὸ ψηλά, νὰ χάνεσαι 'στὸ δάση,
 ἄς ἔλθῃ Τούρκος ὕστερα καὶ Φράγκος νὰ σὲ πιάσῃ.
 σου τὰ γιγατάγνια σου καὶ τάργυρα πιστόλια,
 κ' ἱκεῖ μαζὶ μου τράβα,
 ὅτρικουδεῖται λιθεντιὰ τοῦ Λάζου καὶ τοῦ Τέλια
 καὶ νερότῃ τοῦ Βλαχάβα.
 ῥι χωρὶς ἀλάφιασμα κ' ἀνατριχίλαις ῥόβου
 ὄης βουὰ τοῦ Γριβενιού κ' ῥάχαις τοῦ Μετσόβου,
 ξιδιπλῶνης λάβαρα καὶ φλάμπουρα γαλάζια
 ν' ἀγναντεύεις ἀπ' ἱκεῖ τῆς Πόλις τὰ Μπουγάζια.

Κύττα πέρα
 μιὰ παντιέρα,
 κύττ' ἄσκιρι μυρμηκιά...
 καταβαίνει
 πεινασμένη
 τρισκατάρτη Τουρκιά.

Τουρκοφόγοι
 μίς 'στὰ πάγη
 πολεμοῦνε σὰν λειοντάρια,
 καὶ τὸ χιόνι
 σαβανώνει
 τὰ νεκρὰ τὰ παλληκάρια.

Πέφτουν βόλια,
 μὰ τὰ δόλια
 πού προκάνουν νὰ βερούν
 τὸς ἄσκιρια,
 πού λημέριζα
 καὶ ταμπουρία πλημμυροῦν ;

* Ἄκου τραγούδια κλέφτικα καὶ κλέφτικη φλογέρα,
 μὰ κ' Ἱταλοὺς
 ἀρματωλοὺς
 γιὰ κύττα παραπίρα.

Μίς 'στὰ τραγούδια μας γροικῶ κ' Ἱταλικὸ μινόρε,
 Νόρμα, Λουτσιὰ Λαμμερού, Τραβιάτα, Τροβατόρε,
 ἄκου τραγούδια, Περικλῆ, πού τὰ μυρζοχελιῶς,
 μοσχουρίζουν ἔλατο καὶ πύου καὶ θυμάρη:
 α Μάνα, σοῦ λέω, δὲν μπορῶ τοὺς Τούρκους νὰ δουλεύω,
 ἀδῶξέ με, μάνα, δῶξέ με τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι.

Πλὴν ἀκούεται μ' ἱκεῖνα
 τὸ μὰ μπέλα Φιορεντίνα,
 κ' ἡ γνωστὴ Καθβαλέρια Ρουσιτικὰν τοῦ Μασκάνη,
 καὶ φωνάζω ἀγεῖά σας γιὰ σας, Ἱταλοὶ τοῦ Κυπριάνη.

Κύτταξέ τον πῶς βαρεῖ,
 βγῆκε κλέφτης καπιτάνος,
 κ' ἔλοῖνα προχωρεῖ
 σὰν Νταβίλης κ' Ἀλαμάνας.

Δὲν τὸν κούρασαν τὰ χρόνια,
 δρασκελλεῖ τὰ κοτρώνια,
 καὶ 'στῆς μάχης τὴν βροντῇ
 λιθεντιὰ καὶ νεῖατῃ πέρνει...
 ὄξα 'στὸν Ἐθελοντῇ,
 ὅπου φῶς 'στὸ φῶς μας φέρνει.

Μὲ σπιθόβολη ματιὰ
 πάει ἔμπρὸς μίς 'στῇ φωτιᾷ,
 καὶ Νεραίδες τοῦ γελοῦν
 μὲ τῆς δάφνης τὸ στεφάνι,
 καὶ σπηλιάς ἀντιλαλοῦν:
 « Κυπριάνη, Κυπριάνη. »

* Ὃπου τύραννος κτυπῆ
 καὶ τραγὶ τὸν δούλο κάνει,
 τρέχει καὶ λαμπροκοπῆ
 τὸ σπαθὶ τοῦ Κυπριάνη.

Ἡ ψυχὴ τοῦ λαχταρᾶ
 μὲς ὅτῃ γῆ μας νὰ παθάνη,
 γιὰ νὰ λίνε μὲς φορὰ
 πέτρας, δέντρα καὶ νερὰ
 τόνομα τοῦ Κυπριάνη.

Εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τιμῆς
 τέτοια δοῦα μόνο ρθάνει,
 κί' ἔς φωνάζομε κί' ἡμεῖς:
 «Κυπριάνη, Κυπριάνη.»

Πύγαυε πρῶτος ἡγήγορα μὲς ὅτῃς φωτιζῆς τὰ μέρη
 κί' ἐγὼ κατόπιν ἔρχομαι μὲ σάλπιγγα ὅτῳ χέρι
 μαζὶ μὲ τοῦ; ἀντάρτας μας πολέμου νὰ σαλπίσω,
 ἀλλὰ μὴν πᾶς, βρὲ Παρικλῆ, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃς πίσω.
 Καὶ τώρα δίνε μου ἐυλαχίς τὸ στόμα νὰ σαλιῶ,
 γιατί σὲ τέτοια πράγματα δὲν πρέπει νὰ μιλῶ.

Κουράγο, βρὲ παιδιῶ,
 κί' ἔς δοῦμε τί θὰ γίνῃ...
 δὲν βγαζῶ ταμπουδιῶ,
 κί' ἂν διηλιῶ τί βγαίνει;

Π. — Ὅροι λοιπὸν στηλιάρη
 καὶ λούραζε, σκλιάρη.

Διάφορα πολεμικὰ καὶ κωμικὰ καὶ τραγικὰ.

Ἐτὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς
 κόσμος μαζεύεται πολὺς,
 κί' ὁ Θόδωρος ὁ τρομερὸς
 καθὼς καὶ πάντα λιγερὸς
 ἴπῃ μὲ τόνο δυνατὸ
 περὶ πολέμου τὸ καὶ τὸ,

κί' εἶπαν πολλοὶ σὰν ἔκουσαν τὸν Μπαρμπά-Ντεληγιάννη
 πῶς σίγουρα τὸν πόλεμο τὸν κάνει δὲν τὸν κάνει.

Ὁ Θόδωρος ὅτῃν Κηρσιζὰ
 πάει γιὰ φρίσκο καὶ δροσιῶ,

κί' ἢ παπαρούνας γύρω τοῦ πῶς κόκκιναις ἀνθίζου
 καὶ μὲ τὴν κοκκινιάδα των πολὺ τὸν ἱερθίζου,
 ἀλλ' ὅμως κατακόκκινον κυττάει καὶ τὸν ἥλιον
 καὶ παριστάνει μόνος τοῦ πολεμικὸν εἰδύλλιον.

Ὁ Βόρειος τῆς ἔσπρας τοῦ χαιδιῶντος φαβορίταις
 κί' ὁ Θόδωρος τὸν πίνει,
 καὶ σοβαρὸς τοῦ κήπου τοῦ ῥωτᾶ τῆς μαργαρίταις:
 «θὰ γίνῃ δὲν θὰ γίνῃ;»

Τῶν Ἴταλῶν ὁ Πρεσβευτῆς τὸν Θόδωρῆκα ῥώτης
 κί' ὁ διπλωμάτης Θόδωρῆς ἀμίσιος τὸν ἐφώτισε,
 καὶ τοῦτε μὲ λεπτότητα καὶ διπλωματικῶς
 πῶς μὲν ἰερηνικώτατος καὶ συντηρητικῶς.

Καὶ τότε τὸν πολέμαρχον ὁ Πρίσβους συνεχάρη
 πῶς γιὰ τοῦ κόσμου τὸ καλὸ περιφρονεῖ τὸν Ἄρη,
 ἐν τούτοις ὁ Κορδόναρ, τὸ φλογερὸ καμίνι,
 τὸν Πρίσβου βεβιόνει
 πῶς εἰμπορεῖ καὶ πόλιμος τρικουδερτός νὰ γίνῃ,
 κί' ὁ Πρίσβους κοκαλλόνει.

Ἀκούσας δὲ κί' ὁ Φασουλῆς τὸν Θόδωρῆ, τὴν τζόγια του
 ὡς θαυμαστός, ἀνέκραξε, κί' ἔτσι κί' ἄλλοῦς τὰ λόγια του
 καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ γύμναστος κί' ἄλλους τοῦ πῆρε σβάρνα
 μαζὶ μὲ τὸν Δ' Ἀβέρνα.

Κί' ἀπὸ τὴν Κύρου μερικὴ
 ἀπίμειναν ἰστατικὴ
 μ' αὐτὰ τὰ διφορούμενα τοῦ γέρο-Κορδονάτου,
 κί' ἔλοι τοῦ λείον πῶς λὰ τὰ λεία τὰ λὰ του.

Ὁ Πρεσβευτῆς ὁ Τουρκαλάς, μὲ φάτα ἀπὸ τῆς πρώταις
 τὸν κύρ Ἀλέκο μὲ πικναῖς τὸν βομβαρδίζει νότιας.
 Κί' ὁ κύρ Ἀλέκος τοῦ γελᾶ καὶ τοῦ μιλεῖ μὲ γλῶκα
 γι' αὐτὰ τὰ βομβαρδίσματα τάπτω καὶ τὰ μείσα,
 κί' ὁ πατριώτης Φασουλῆς μὲ γέλιο καὶ μὲ πικά
 τούρλα, φωνάζει, Τουρκαλά, τὴν κόκκινῆ σου φέσα.

Ἐμπρός, παιδιῶ, μαζὶ ἤλθαν κί' Ἀγγιλίδες νοσοκόμοι
 κί' ἔλλαϊς ἐβλῶθον ἀκόμη.

Χαρὰ ἔστον ποῦ θὰ πληγωθῆ ὁ σὼν Τούρκων τὸ κυνηγι,
 θὰ τοῦ σφαλοῦν τὴν μὲ πλεγη κί' ἄλλη κρυφὴ θ' ἀνοίγῃ.

Κί' αὐταῖς ἐδῶ τῆς ἔσπρα κοινῆς πατριδὸς πῶθοι,
 κί' ὁ Φασουλῆς ἀνέκραξε ἐκτυπᾶτ' Ἑλλήνων παιδῆς,
 κί' ἴπῃρε τὸ τουρκικὸν του καὶ μόνος ἐπληγῶθη
 γιὰ νὰ τοῦ δέσουν τὴν πληγὴ φιλένθρωποις Μυλλαῖτες.

Κί' ἐγὼ μὲ πικρα ψάλλω μνημόστυο μεγάλο.

Δόλια Πατριδα, σίμωσε νὰ κλάψῃς τὸν νεκρὸ,
 ποῦ μὲ φορὰ τὸν ἔφρανες μὲ δάφνας ζηλευταῖς,
 ξεχειλίσει στὰ χελην τοῦ παράπονο πικρὸ
 γιατί ποτὲ δὲν τοῦτυχε μὲ μὲρα σὰν κί' αὐταῖς.

Δόλια Πατριδα, σίμωσε καὶ τὸν θαμμένο ῥώτα,
 ποῦ νὰ μποροῦσε νᾶφνε τῆς νέκρας τὴν σαπίλα,
 μὲς ὅτου πολέμου τὴν φωτιά θὰ σ' ὠδηγοῦσε πρώτα
 κί' ὕστερα θὰ σ' ἐστολίσῃ μὲ τῆς Ἑλγᾶς τὰ φύλλα.

Κλάψε, Μοῦσα μυροφῶρα, τὸν Ἀναγνωστάκη τώρα.

Κί' εἰδ' ἀκίνητα τὰ χέρια καὶ τὰ χελην νὰ κρατῆ
 τὸν φιλόσοφο, τὸν σκώπητη, τὸν γιατρὸ, τὸν ποιητῆ,
 ποῦ μὲ φορὰ πέρα σκεπασμένο μὲ τὸν τάφω τὴν ἴτῃ
 πνευμ' ἄθοφο καὶ πανόρητο, χάρι δίχως γηρατειῶ.

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ γιὰ πάντα τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ζῆ,
 κρῖμα κρῖμα τέτοιο στόμα μὲ γιὰ πάντα νὰ σφαλιθῇ...
 τὸκλεισαν κί' αὐτὸ, μὲ πῆρε τὸ χαμόγελο μαζὶ
 μὲρα νύκτα μοναχὸ του καὶ τὸν Χάρο νὰ γελᾶ.